

Farkas Imre

Ez itt az öcsém [Farkas Imre] Tordán, az apám [Farkas Mendel] sírjánál. Ez körülbelül 1981-82-ben volt, mert akkor balesetozott az öcsém a munkahelyén, és eljött [Romániába], itt ült többet, én vittem autóval Tordára. Az öcsém [Farkas Imre] 1931. november tizennegyedikén született. Az öcsém volt egy cseppet izgága, ő az anyánkhöz hasonlított. És fantasztikusan szellemes volt. Nem sok iskolája volt, de sokkal szebben írt, mint én, nagyon gyönyörű írása volt. Négy elemi végzett a felekezeti iskolában, majd négy gimnáziumot a román iskolában, azt már [1944.] augusztus huszonharmadika után járta. De nem akart tanulni sose, és elment traktoristának, majd kitanulta a hegesztőseget és lakatosságot. Alig volt tizenhét éves, amikor megnősült, a felesége, Fischer Ibi, idősebb volt nála két évvel, velem volt egyidős, 1929-ben született. Ő tizenhat évesen túlélte Auschwitzot, és visszakerült Tordára. Azt tudom, hogy amikor az öcsém hazament, és bejelentette, hogy megnősült, az anyám kidobta a házból. Aztán elmentek, és egy darabig laktak Kolozsvárt, ahol a Tranzit ház [a Szamos partján] van most, ott volt néhány ilyen gyengébben készült lakás, és ott volt, azt hiszem, egy szobájuk. Akkor egy idő után az anyám befogadta őket, és visszaköltöztek Tordára, a családi házba. Az öcsém a Proletaruban dolgozott, az samott-téglagyár volt, a tordai cementgyár mellett volt. És ott dolgozott a karbantartásnál, lakatos-hegesztő volt egészen 1966-ig, amíg el nem ment Izraelbe. Három gyermekük született, de sajnos kettő meghalt. Az első egy leány volt, Verának hívták, ő négyéves korában meghalt, már nem tudom pontosan, miben, a klinikán halt meg. Utána született egy fiúcska, az háromhetes korában meghalt, pedig kezelte egy kolozsvári híres gyermekgyógyász. Csak a harmadik gyerek maradt meg, Palika. Ő 1952-ben született, pont tíz évvel nagyobb az én leányomnál, és ők az egyetlen unokatestvérek, akik a családból mint unokatestvérek tartják a kapcsolatot. Palinak is van két gyermeke, egy fiú és egy leány. Imre Tordán a gyárban nagyon nehéz munkát végzett, és összekerekültek vagy három-négyen, akik nekifogtak inni. Többek között az öcsém is ivott, ő egész más volt, mint én, házsártos volt, és sok probléma volt vele. Ilyen kijelentéseket tett, mikor jött piásan, hogy veszi a kést, mert oláh vért akar inni. Persze, az anyám esett össze, mikor hallotta. Telefonált Tordáról Désre -- akkor már Désen laktam --, hogy menjek Tordára, mert Imre megint berúgott, csitítsam a dolgokat. És futottam. Akkor a család úgy határozott -- a nővérem már azelőtt kiment Izraelbe --, hogy menjen el Izraelbe, mert ott nem fog tudni inni a melegtől. És körülbelül így is történt. 1966. március

huszonhatodikán ment a családjával együtt, és Kefar Saván telepedtek le, ez tizenöt kilométerre van Petah Tikvától. Előkovács, pneumatikus kovács volt az öcsém Izraelben, egy fémipari részlegben, ahol 1981-1982 körül balesetezett. Egy magas nyomású présnek megdefektesedett a fékje, elkapta az egyik kezét, és összezúzta. Miután a kezét nem tudta használni a mesterségében -- két ujjja meg volt merevedve, nem tudta hajlítani --, könnyebb munkán dolgozott egészen a haláláig. Először tán őrnek tették ugyanabba a gyárba, de aztán eljött onnan. 2002. május tizenkilencedikén halt meg.